

nanec aspoň 14 dní pracoval. Náзору tomu nelze přisvědčiti. Zámyslem zákona jest, jak z motivů vyplývá, by byla přiznána výhoda práva žadateli mzdu i za dobu, kdy zaměstnanec pro nemoc nebo nehodu po krátký, týden nepřesahující čas nemůže pracovati, takovým zaměstnancům, kteří jsou trvaleji zaměstnáni; výhody té nejsou účastni ná denníci a jiní podobní přechodní pracovníci. Jako znak trvalejšího zaměstnání stanoví § 1154 b) obč. zák., že zaměstnanec aspoň 14 dní pracoval. Jest tedy ustanovení předchozí 14denní práce podmínkou, jež nárok hořejší zakládá; jakmile pak nárok ten uplynutím nejméně 14denní pracovní doby jest založen, trvá dále po celou následovní pracovní dobu. Podmínka ta vztahuje se toliko na počátek pracovního poměru, neplatí však pro další trvání poměru toho. Má tedy úsloví »nach mindestens 14 tägiger Dienstleistung« týž význam jako úsloví: »wenn das Dienstverhältnis wenigstens 14 Tage gedauert hat.« To vyplývá ze srovnání § 1154 lit b) s obdobným ustanovením § 1156 obč. zák. v doslovu novelisovaném, jenž na případ zcela obdobný užívá rčení: »když poměr služební již 14 dní trval«, a dlužno poukázati také k tomu, že příbuzný zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. stanoví v § 8 jako podmínku nároku na plat po dobu nemoci pouhé nastoupení služby. Ostatně zcela vhodně poukazuje dovolání na sociálně-politický účel uvedeného ustanovení zákona, podporovati a chrániti zaměstnance jako hospodářsky slabšího a vyvozuje z toho, že ustanovení zmíněné dlužno vykládati spíše ve prospěch zaměstnance. Stanovisko tuto vyložené zaujal první soudce, přisoudiv žalobci mzdu i za druhý týden jeho nemoci, a bylo proto, vyhovujíc dovolání, rozsudek první stolice obnoviti.

### Čís. 279.

**Soud není povinen, by doručoval nájemci prohlášení pronajímatele, že nepřistupuje na další prodloužení nájmu. Dal-li je však nicméně doručiti, nelze jeho opatření považovati za zmatečné.**

(Rozh. ze dne 1. října 1919, R I 378/19.)

Vyřizuje rekurs v nájemním sporu propachtovatelek proti pachtéři zrušil rekursní soud sám od sebe jako zmatečné dřívější usnesení okresního soudu ze dne 30. července 1919, jímž doručeno pachtéři prohlášení propachtovatelek, že nepřistupují na další prodloužení pachtu, a prohlásil doručení příslušného přípravného spisu pachtéři za bezúčinné, poněvadž v nájemním řízení není ustanovení o nějaké notifikaci podobného prohlášení a tudíž nepřipustno, by pronajímatel použil soudu k doručení takovéto notifikace nájemci.

Nejvyšší soud zrušil k rekursu propachtovatelek zrušující usnesení rekursního soudu.

### Důvody:

Návrh stěžovatelek v podání ze dne 30. července 1919 směřoval pouze a jedině k tomu, by okresní soud v Jičíně doručil Františku P-ovi jejich prohlášení, že nepřistupují na další prodloužení nájemní smlouvy, s ním

uzavřené a podle jejich údajů mlčky do 31. ledna 1920 obnovené. Okresní soud vyhověv tomuto návrhu, dal prostě beze všeho dalšího vyřízení doručiti stejnopis podání Františku P-ovi. Doručení to jest tedy úkonem ryze formálním. Spolupůsobení soudu při takovémto doručování ovšem v zákoně nikde není stanoveno, ale rovněž není ustanovení zákonného, které by zapovídalo nebo vylučovalo podobné doručení. Okresní soud mohl je odepřít, nařídil-li je však, nelze tvrditi, že postup jeho přičí se zákonu a tudíž jest zmatečný. To nelze dovozovati ani z § 1 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., dle něhož v nesporných záležitostech právních soud — z moci úřední nebo k žádosti stran — jednati má jen potud, pokud zákony to nařizují, poněvadž ustanovení dotčeného § 1 má na mysli jednání soudu v technickém slova smyslu. Hmotného významu pouhé doručení ovšem nemá. V tom směru věc nemá se jinak, než kdyby stěžovatelky byly jiným způsobem projevíly svůj úmysl a svou vůli vůči Františku P-ovi. Že bylo podání mylně zapsáno do rejstříku výpovědí, jest bez významu, když soud neučinil opatření věcného. Nesouhlasí-li František P. s projevem vůle stěžovatelek, jest mu zůstaveno, by přivedl k platnosti případné své námitky způsobem zákonným. Z toho jest patrné, že soud rekursní neměl příčiny, zrušiti z moci úřední usnesení okresního soudu jako zmatečné a prohlásiti doručení přípravného spisu Františku P-ovi za bezúčinné.

#### Čís. 280. ✓

**Hodinové jízdné, nejsou součástíou služebního příjmu železničního zřízence, nepodléhá exekuci ani pro zákonný nárok na výživné.**

(Rozh. ze dne 7. října 1919, R I 388/19.)

K vydobytí nároku manželských dětí na výživné povolila p r v á s t o l i c e proti otci, průvodčímu čsl. státních drah, mimo jiné exekuci zabavením a přikázáním k vybrání hodinového jízdného. K rekursu ředitelství státních drah zamítl rekursní soud v uvedeném směru návrh na povolení exekuce, poněvadž hodinové (jízdné) nelze pokládati za příjem služební, nýbrž za peníz určený ku krytí výloh při cestách služebních, které exekutu u vykonávání služby jest podniknouti, pročez částky tyto nelze ani ve prospěch zákonných nároků alimentálních v exekuci bráti, ježto nečiní část příjmů služebních.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajících věřitelů, poněvadž dle prohlášení ředitelství státních drah jest hodinové dietou za skutečně konané služební cesty a nikoli trvalým příjmem. Z povahy jeho plyne po zákonu vyloučení jeho z exekuce a je lhostejno, že jízdné stanoveno paušálním obnosem měsíčním.

#### Čís. 281.

**Podal-li manžel, když nezvěstný manžel byl již prohlášen za mrtva, dodatečně návrh, by vysloveno bylo, že manželství považovati jest za**